

Má úvaha o motorkách

Tak začínám mé psaní, vlastně domácí úkol, který jsem dostala na jaře, ale měla jsem tak náročné léto a podzim, že jsem se k psaní nedostala. Ten úkol jsem dostala od BédiBikera a mám napsat o mých začátcích na motorce.

Je pravda, že jsem na motorce nikdy neseděla, a když jsem viděla poprvé GoldWinga, kterého si koupil Emil, tak jsem si řekla, že nikdy. Což se nemá říkat, protože za pár dní už jsem se vezla. A to doslova.

Začalo to nakupováním helmy, bot a oblečení. Když jsem se pokoušela Emilovi říci, že se na tu motorku bojím a že jenom vyzkouším jednu jízdu v půjčené helmě, protože nemá cenu nic nového kupovat, tak buď dělal, že nerozumí, neslyší a nebo vsadil na to, že když mi koupí vše nové, tak prostě už mu neřeknu, že mi jedna jízda stačila a končím. Vsadil dobře, zaslouží pochvalu.

V životě jsem helmu na hlavě neměla a byl to příšerný pocit. Hlavu jsem měla jak ve svěráku a teď už můžu napsat, že první podzimní jízdy jsem přežívala jenom silou vůle, protože mě za hodinu bolela hlava. V botách jsem chodila jako kocour v botách. Protože byly nové a ještě neprošláplé tak jsem musela dávat pozor, abych se někde nepřerazila. Jedině oblečení bylo ok. Bunda mi byla nejlíp a kalhoty trošku větší, ale opravdu to byly nejmenší jaké měli.

První jízdy jsem prožívala s velkým strachem a úplně první zatáčky byly neskutečné. Za prvé jsem přes Emila neviděla, tak jsem zatáčku nečekala a seděla jsem vzadu jako prkno a držela se jako klíště. Dokonce jsem poprvé slezla z motorky na druhou stranu, to Emila málem kleplo. Dnes je to již 3 roky takže prvních podzimních jízd nebylo mnoho. Doufala jsem, že třeba se něco stane a Emil motorku prodá, ale právě naopak.

Jarní plánování dovolených v roce 2007 mě dost zaskočilo, protože Emil plánoval dovolenou na motorce.

Nějak mi to asi pořád nedocházelo, ale dovolená na Slovensku se blížila. Neuměla jsem si představit, že budu celý týden odkázaná jenom na motorku. Takže jednoho rána jsme vyjeli a dojeli až do Rožnova pod Radhoštěm. Tenkrát to bylo až, ale dnes už bych napsala

jenom. Druhý den jsme dojeli na Slovensko do lázní a za týden projeli Vysoké Tatry křížem krážem. Taky jsem přesvědčila Emila, že pohyb je zdraví a pár kilometrů jsme ušli po svých, ale jenom proto, že Emil zjistil, že ne všude se GoldWing dostane. Pomalu už jsem si na motorku zvykala. To léto jsme ještě udělali pár jízd po okolí, ale do žádného většího cestování jsme se nepouštěli. Vlastně to všechno byl jenom začátek pořádných jízd o kterých jsem neměla ani tušení

a můžu napsat, že ani Emil nepočítal s tím, že toho tolik procestujeme.

Také jsem úplně zapoměla, že začalo pomalé, ale tempo narůstající dokupování doplňků na motorku, aby nebyla tak holá. První návštěva v Německu v Uslaru byl první nákup. Úplně to základní spíše co se týká drobných oprav a bylo i pár doplňků.

Mezi prvními i stožár s vlajkou. A abych nezapoměla rozhlíželi jsme se i po talismanu - „Gold'asovi“.

Loňské jaro už mě ani nepřekvapilo. První dovolená na Šumavě začátkem května jak jinak než na GoldWingu. To už s námi cestoval i náš talisman – „Gold'as“, krásný plyšový oslík v bikerském oblečku a s motorkářským šátkem přes hlavu. Cestu jsme zvládli na jeden zátah s malými přestávkami.

Ale už mi ani nepřipadalo, že by to bylo nenormální jet na dovolenou na motorce. Počasí tak akorát, trochu pršelo, ale byla to další zkušenost. Opět pár kiláčků po krásách Šumavy po svých, ale jinak bylo nádherně. Ještě nemůžu napsat, že bych byla úplně v pohodě, ale bylo mi pořád lépe a s motorkou jsem se sžívala.

Tou dobou už byl Emil členem GoldWing klubu a nás čekal první sraz motorek v Německu.

A hlavně první setkání s Béd'ouBikerem. To se určitě povedlo, protože od té doby jsme s Béd'ou toho tolik prožili, že by to vydalo na román.

Příjemné bylo i setkání s ostatními členy GoldWing klubu, kteří se nás v Německu velmi přátelsky ujali a prvním srazem provedli.

Další věc, která na srazu Emilovi učarovala bylo nakupování doplňků na motorku. Já

jenom přihlížela, protože do takových věcí nemluví. Slovo úžasné, koupím, potřebuji, mi od té doby zní ve všech pádech. Ale je pravda, že vždy okoukne pár nápadů a já se podívám na motorky a užijeme si klidný víkend.

Po tomto srazu jsme ještě loni absolvovali sraz v Rakousku. Z českého srazu jsme jeli na dovolenou na Slovensko, tentokrát na jeden záťah, protože už jsme ostřílení „Bikeři“ a ze Slovenska přes sraz v Polsku

domů. A na závěr sraz v Holandsku. Zkrátka splnili jsme kvótu 4 srazů za rok a pátý k tomu navrch. To už jsem ne tušila, ale věděla, že se na dovolenou jinak než na motorce nedostanu. Získávala jsem přes to léto jistotu a už dobře poznala, že Emil na motorce neriskuje a že se můžu na něj spolehnout a klidně vzadu spát. Když mi to totiž Hana s Mirkou vyprávěly, že na motorce spí, tak jsem tomu nevěřila. To se mi stát nemůže. A už je to tutovka.

Ještě se vrátím k cestě na sraz do Holandska. Zažili jsme už na cestách deštík, ale ještě jsme nejeli 3 hodiny v dešti po dálnici 160ti kilometrovou rychlostí za kým jiným než za Bédou. To jsem trošku ztrácela svoji pracně nabitou jistotu, ale přesvědčila jsem se, že i takové počasí GoldWing, dobré pneu a skvělý řidič zvládnou.

I když je motorka jenom letní záležitost, já prožívám s motorkou celý rok. Emil totiž přes léto na srazech nakoupí a přes internet objedná spoustu doplňků a přes zimu motorku šperkuje. Začíná to úplným rozebráním, přidá kilometry kabelů, světýlek a opět zkompletuje. Samozřejmě s mou pomocí a radou, jinak by jsme na jaře ani nevyjeli! ☺

Zapomněla jsem ještě napsat jednu důležitou skutečnost a to že na srazech se spí většinou ve stanech. Takže jsme během prvních srazů také doplnili všechnu výbavu a postupně dokupovali skladné spacáky, karimatky a ostatní kempinkové vybavení. Takže mohu napsat, že večer vše vybalit z motorky je sranda, ale ráno vše opět složit je pěkný rébus.

Na letošní třetí sezónu na motorce nám Emil koupil nové helmy a můžu říci i když jsem se zdráhala, jsem ráda, že je máme. Už jsme měli větší zkušenosti a opravdu je alespoň pro mě helma pohodlnější. Ta první se časem taky poddala, ale pořád to nebylo ono. A už mohu napsat, že botky se mi taky pěkně prošlápaly, protože letošní sezónu jsme udělali asi náš největší rekord. Emil naplánoval dvě dovolené na dva jižní a dva severní srazy na kterých jsme celkem ujeli 15600 kilometrů.

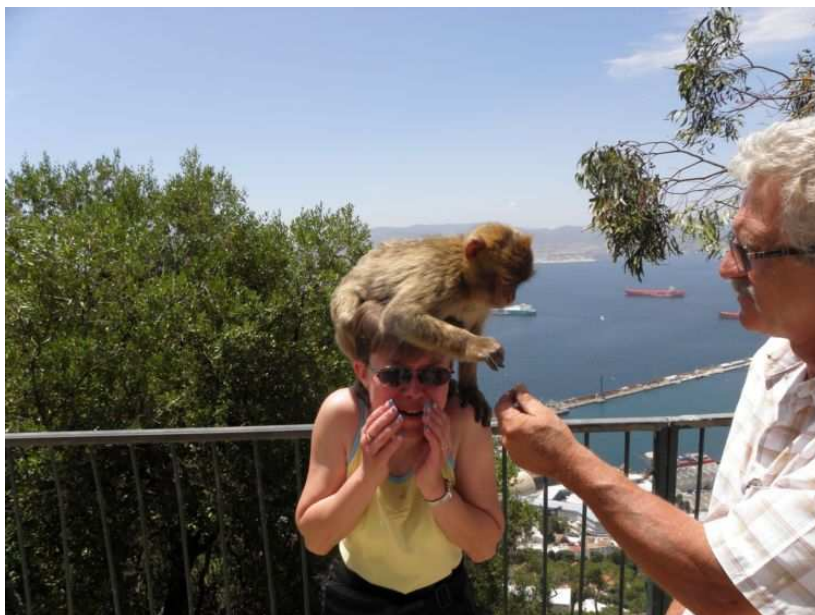

První 14ti denní dovolenou na jih jsme zvládli sami. Byl to sraz GoldWingů v Portugalsku a ve Španělsku.

Nejdříve jsem se dost zdráhala jet tak daleko, ale jak se dovolená blížila, tak jsem se těšila. Chápala jsem obavy Emila, že budeme odkázáni jenom sami na sebe, ale věděla jsem, že při závažné poruše motorky nám slíbil pomoc Béd'a, tak pokud by se nám nic nestalo, že by jsme se domů dostali.

A mohu napsat, že s Béd'ovou pomocí jsme po cestě vyřešili i drobné problémy, které jsme měli. Cesta se mi moc líbila a dokonce jsme jeden den ujeli 1120 km. Z počátku nás provázely 4 dny deště a to jsme už byli oba úplně na dně, ale dnes na to vzpomínám ráda. Odměnou nám bylo i krásné počasí v druhé polovině cesty.

Ještě malá vsuvka. Na cestu jsme doma zapomněli Gold'ase.

Zjistili jsme to až 30 km od domova a už se nevrátili. Dnes už mohu napsat, že to byla veliká, převeliká chyba. Dnes i kdyby se Emil na mě naštvál jak chtěl, tak by se musel vrátit i 100 km domů pro Gold'ase, bez něj bych dál nejela. A on určitě také ne.

Jinak k té jižní dovolené bych ještě ráda napsala, že jsme za pár dní zvládli bezvadně naskládat vše do motorky.

První dny jsme se s tím prali, ale pak jsme byli tak sehraní a zlepšovali čas, že nás musím pochválit. A večer v kempu když jsme vše vybalovali tak jsme byli středem pozornosti, protože každý koukal co jsme všechno z motorky vybalili.

Jak dnes říkám o naší druhé dovolené, té severní, tak tu jsme již jeli s partou. Sraz ve Švédsku a Finsku, s vyjížděkou přes Lofoty až na nejsevernější kousek pevniny. Opravdu jsme

projeli celý sever až na Nordkapp. Kousek jsme se svezli i na trajektu. S Janou „Widoušovou“ okusily pravou Finskou saunu. Na kilometry to bylo o 600 kilometrů kratší, ale protože to byla během 14ti dní další dlouhá cesta, byla pro nás namáhavější. Alespoň já cítila větší

únavu. Takže si troufnu napsat, že i když pro mnohé nezasvěcené vypadá jízda na motorce jako zábava, dá mnohokrát

zabrat. Přispěla k tomu i teplota okolo 5 až 10 °C. A samozřejmě bílé noci.

To nevíte kdy jít spát, protože je pořád světlo a ráno se vstává hůř. Jak už jsem psala bylo to dvakrát 14 dní na cestách Evropou na motorce, ale bylo to bezva ať už jsme byli sami nebo nás bylo 9.

Pak už nás čekal sraz jenom v Čechách a v Maďarsku. Tam se počasí vydařilo a my se krásně vymáčeli v teplém termálnímu koupališti. Na každém srazu se sejdeme s bezva partou, jsou sice výjimky, ale blb se najde všude. Takže nic neobvyklého, ale okolo nás je vždy bezpečno. Aspoň vždy bylo. Uděláme si klidný víkend a zapomeneme tak trošku já na poštu a Emil na starosti ve firmě nebo máme čas si popovídat.

K našim jízdám také patří srazy na Steinu u Bédi. Konají se tak dvakrát za rok. Vlastně je to první jarní setkání s partou a většinou na podzim to poslední.

A ještě o jednom bych chtěla napsat a to je příprava na každou jízdu. Jelikož je GoldWing trochu větší motorka tak je potřeba jí před každou jízdou umýt, protože je na ní vidět vše. Každý prach z cesty, každá muška a v letním období když vjedete do hejna komárů, mušek, tak je to na nový lak.

Je to Emilova zásada, že se má vyjít s umytou motorkou, tak se snažím seč můžu pomáhat mu s mytím motorky. Hlavně aby bylo čisté plexisklo a leskly se všechny chromy, kterých letos přibýlo snad nejvíce za tu dobu co Emil motorku má. Takže po důkladném umytí motorky je na řadě oblékání. Ze začátku než jsem na sebe nasoukala všechno oblečení, vše pořádně zapnula a nasadila helmu, tak jsem tu motorku proklínala, teď za ty roky je to brnkačka. Ke všemu musí člověk asi dospět a najít to správné pozitivum.

Ještě bych měla napsat o zakončení letošní sezóny - 2009. Už ne jako začátečník, ale jako ostřílená bikerka jsem projela Matku cest - Route 66. Je to sen mnoha motorkářů. Když se pořádala na jaře na Steinu válečná porada, které jsem se zúčastnila tak mě vyprávění a zážitky BédiBikera zaujali. Ale můj strach z létání jsem stále nemohla překonat. No nakonec se do mě pustila dcera Jiřinka, která mi vysvětlila, že takové štěstí jí

nepotká, aby se mnou to letadlo spadlo a že když létám do Ameriky každý týden, tak co bych tam dělala.

Samozřejmě to od ní byla dobře zvolená taktika, nikdy jsem v Americe nebyla a ona dobře odhadla, že když nepojedu budu toho litovat. Emil mě vybavil na cestu krásnou koženou soupravou, nevím, jestli jsem byla tak hodná nebo prostě kůže k motorkářům patří. ☺ Dnes jsem ráda, že jsem letěla, protože se mi hrozně ta cesta líbila, myslím tu na motorkách, protože tu letovou bych si radši už nezopakovala. Ani ne tak kvůli létání, ale naše české aerolinky opět zabodovali a cesta domů se nám pěkně zkomplikovala.

Cesta začínala v Chicagu kde jsme si ráno půjčili předem objednané motorky značky Harley Davidson, typy Road King Classic a Ultra Classic Electra Glide. Já jela na „Elektře“. Jelo nás dvanáct, ale motorek jsme měli deset. My dvě účastnice „zájezdu“ ženy jsme se vezli na tandemu. To dopoledne mi připadalo nekonečné než si všichni převzali motorky, podepsali spoustu prohlášení a předávacích protokolů. A než jsme všechno z vaků narovnali do motorek, tak bylo 12,30 hod místního času a my startovali.

Ještě k těm vakům, protože jsme neměli doprovodné vozidlo, tak vše co jsme si s sebou vzali, se nám muselo vejít do motorky, takže opět 3 týdenní ranní rovnání věcí do motorky.

My jsme vlastně jeli s Emilem ve třech, protože jak jsem již psala, bez našeho talismana Gold'ase by jsme nevyjeli.

Každý den byl jiný a neopakovatelný, protože jsme projížděli jinou neznámou krajinou a bylo co obdivovat, pozorovat a hlavně fotit. Jak se měnila krajina, tak se s ní měnilo i počasí. Místy původní pravá Route 66 již nebyla udržovaná a tak štěrk a nerovnosti terénu nám dali zabrat. Hlavně řidičům a motorkám.

První dny jsme projížděli lány kukuřičných polí. Prostě 100 mil a pořád kukuřice kam jsme dohlédli a že jsme dohlédli dost daleko. Taky foukal pořádný vítr, tak bylo dost těžké motorku udržet, alespoň se

mnou to pořádně házelo. To mě docela zklamalo, protože jsem si neuměla představit, že v tomto větru budu sedět na motorce ještě dalších 16 dní. Po dvou dnech se samozřejmě vítr utiřil a začala i stoupat teplota. Vysvitlo sluníčko a už to bylo veselejší.

Pak se objevili i teplotní rozdíly, přes Nevadskou poušť, ráno 7 stupňů v poledne 38 stupňů a večer opět chladno. A nakonec i dva dny deště na konci cesty v Los Angeles.

Každý den v sedle motorky 230 až 380 mil. Od ubytování k dalšímu noclehu, jinak by jsme spali pod motorkou.

Bylo to opravdu dobrodružství, ale krásné. Když jsme projížděli údolím smrti a začalo se stmívat, okolo nás jenom poušť, nebylo vidět široko daleko světýlko. Cesta byla písečná, motorka si dělala co chtěla a naše skupina se rozdělila podle terénu, tak mi nebylo veselo. Ale teď mohu napsat jeden z nejlepších zážitků. Ten úsek cesty byl asi 29 mil. Na konci jsme byli zaprášení, unavení, ale dojeli jsme. Při čekání na ostatní jsme zjistili, že jsme po cestě

ztratily našeho Gold'ase. Ale dobrá duše Petr Vachoušek i v náročném terénu riskoval, zastavil a našeho talismánka nám dovezl.

Nebyla to jen jízda na motorce. Každý den jsme po trase navštívili ta nejzajímavější místa, St.Louis, umyla jsem si ruce v Mississippi, Santa Fé, Gallup, indiánské opevnění Pecos, v Texasu jsme viděli Cadillac Ranch, Monument Valley, byli jsme na Four Corners - hranici 4 států – Utah, Colorado, Arizona a New Mexico, prohlédli jsme si Las Vegas, přírodní park se zkamenělinami, vodní elektrárnu a hlavně muzea, včetně muzea zakladatele Route 66 – Villyho Rogerse. Každý den byl plný zážitků a opravdu náročný. Ale nelituji.

Co Americe nezávidím je jejich pečivo, to bylo asi jediné mínus. Ale za to jak nejsem masová tak steaky v Texasu byly skvělé!

Byla by toho ještě spousta na co bych si vzpomněla, ale to nej, co má společného s jízdou jsem snad napsala.

No a veliké, převeliké díky patří Béd'oviBikerovi, který vše naplánoval, zajistil a s jeho synem nás tou zemí bezpečně provedli a ukázali nám od všeho trošku. Myslím, že mohu napsat, že vzhledem k rozloze Ameriky a naší země jsem toho více viděla v Americe za ty 3 týdny než za svůj život v Čechách. A to se pokládám za cestovatelku.

Teď abych to shrnula. Za letošní sezónu 2009 jsem strávila v sedle GoldWingu přes 22.400km a na „Harley“ přes 6.800 kilometrů, celkem tedy více než 29.200 kilometrů. Kdyby mi to někdy někdo předpověděl, řekla bych mu, že je blázen! Za ty tři roky ze mě udělal Emil motorkářku, aspoň to tak cítím a jsem moc ráda. Asi mu to dalo dost práce a přemlouvání. Trošku nejistoty ve mně pořád zůstává, ale to k tomu asi patří. Kdyby mě Emil nepřesvědčil a motorku prodal, tak bych nevěděla o co jsem přišla a to by byla velká škoda.

Jitka alias Monkey